

Heid Cat zondag 4

1 Gods toorn 2 Gods straf

Gemeente,

Zondag 2-4 gaan over onze ellende. Hoe meer en dieper we die leren kennen hoe groter de waarde van de Heere Jezus voor ons wordt. En hoe groter onze dankbaarheid zal zijn dat wij uit onze ellende verlost zijn. Dus de kennis van onze ellende dient om de waarde van Jezus en onze dankbaarheid te vergroten.

We zagen in zondag 2 dat onze ellende leren kennen uit de wet. Want ik voel die ellende van nature niet. Ik kan me kiplekker en enorm gelukkig voelen, zonder enig besef van mijn ellende. De wet laat mij mijn ellende horen. En mijn ellende heeft twee kanten: aan de ene kant mijn zondigheid. Zondag 3. En die is diep en breed. Want het is mijn zondige natuur waarin ik ontvangen en geboren ben. Onbekwaam tot enig geestelijk goed en geneigd tot alle kwaad. En de andere kant van mijn ellende is hoe erg mijn zondigheid is. Hoe erg is dat, dat ik zondaar ben? Nou, daar gaat zondag 4 over. Dat is zo erg dat God vertoornt is op mij, dat is strafwaardig ben. Mijn zonde maakt mij het voorwerp van Gods toorn. Die roep ik op, heb ik verdiend.

Dan geldt ook hierbij dat ik dit niet in één keer en op één dag leer. Dus dat ik besef dat ik Gods toorn heb en als ik dat diep genoeg besef, dan, dan pas, begint mijn geloof en dan ben ik er. Nee, zo niet. Let er maar eens op hoe mensen tot Jezus kwamen. Zacheus uit die boom, Levi uit zijn tolhuis. Kenden die allemaal al volkomen hoe strafwaardig ze waren in het begin? Nee, ze werden getrokken tot Jezus, de Zaligmaker, doordat ze iets zagen van hun ellende en van Jezus' heerlijkheid. En toen begon het. Dan begint het: een levenslange leerschool in het vak: hoe groot is mijn ellende? Hoe groot is Gods toorn die ik verdiend heb? En het wezen zit al hierin: wil je dat leren? Gods toorn? Of zijn wij daar gauw mee klaar en hoeft dat niet? Ik heb best gezondigd, maar het is vergeven en nu niet meer over Gods toorn. Dat is geen teken van geloof, integendeel. Waar geloof zegt: HEERE, ik heb gezondigd. Leert U mij maar hoe erg dat is. Laat U maar zien hoe verschrikkelijk ik U misdaan heb. U hebt het voor het zeggen. Heeft de HEERE dat? Vanavond?

1 Gods toorn

Gods toorn. Dat is niet het eerste wat God openbaart. Het eerste wat we van we van God tegenkomen in de Bijbel en in ons leven is: Zijn goedheid. Die gaat voor alles uit. Zijn goedheid in de schepping. Genesis 1. Zijn goedheid van de moederbelofte in Genesis 3. Zijn goedheid van

de verzoening in de tempel en in Christus. Zijn goedheid in de prediking van het Evangelie. En zo ook in ons leven: wij ontvangen leven. Dag in dag uit. Met al onze vermogens van denken en doen. Elke ademhaling, elke hartslag is van Hem. Wij ontvangen vele dingen die ons leven fijn maken. Wij ontvangen Gods verbond en woorden in Jezus Christus. Wij ontvangen Zijn geboden, inzetten. Wij ontvangen de prediking tot ons behoud. God stapelt goedheid op goedheid. God geeft en geeft maar. En Zijn toorn is Zijn tweede woord om zo te zeggen. Als wij Zijn goedheid verachten en vertrappen. Gods toorn is altijd reactie op onze zonde. Op onze zonde tegen Zijn goedheid en liefde.

Elke zonde is zonde tegen God. Tegen Gods goedheid en liefde. Ook als ik in mijn gedachten iets denk wat niemand kwaad doet, zo zeggen we dan. Dan nog zondig ik tegen God. Daar gingen je ogen voor open toen God in je leven kwam. Want van nature besef ik dat totaal niet. Dan ben ik als een fietser die langs een heg fiets en ik trap tegen die heg, Gewoon, leuk, lekker een trap geven. Tot een keer bij die heg een man staat die tegen je zegt: deze heg knip ik elke dag keurig in vorm, en ik lig er in te slapen. Jij trapt elke keer mijn kunstwerk stuk en tegen mijn hoofd aan. Elke zonde trappen we tegen Gods goedheid aan, Gods kunstwerken aan en tegen Hem Zelf aan. Omdat we Zijn gaven misbruiken, omdat we Zijn goedheid niet erkennen. Zonde raakt God! Krenkt God.

Dus waar zonde is, is Gods toorn opgewekt. En waar is zonde? In baby'tjes die in zonde ontvangen en geboren worden. Kinderen des toorns. In alle mensen, ook zij die nooit van het Evangelie gehoord hebben. Op hen rust Gods toorn. En hoe meer goedheid God bewezen is, hoe feller en zwaarder die toorn is. Dus waar is die toorn het zwaarst? In het verbond. In de kerk, de gemeente.

God toorn. God toornt schrikkelijk tegen de aangeboren en daadwerkelijke zonden. Stel je voor dat God dat niet zou doen. Stel je voor dat iemand je huis binnenloopt en die slaat je vrouw tegen de grond en sleurt je kinderen de kamer uit. Je zelfgemaakte meubels slaat hij kort en klein. En jij zit in je stoel en blijft gelaten zitten te gapen en je kijkt verveeld om je heen. Waar is dat een teken van? Dat je vrouw en kinderen je volstrekt niet interesseren, je koud laten, dat je geen druppel liefde voelt voor ze. Als je liefhebt, zou je wel verontwaardigd worden. Kijk, hoe je dat uit en wat je daarmee doe is vaak zondig, maar als je liefhebt voel je toorn in zo'n geval opkomen. Als je dan niet toorn gaat ze je niet ter harte. God toornt omdat Hij liefheeft. Omdat het Hem ter harte gaat. Zijn schepping, Zijn inzetten, Zijn Naam, Zijn Zoon en Zijn Geest, Zijn schepselen, Zijn scheppingswerk. Dat gaat Hem ter harte en daarom toornt Hij als wij dat aantasten. Niemand heeft lief zoals

God, niemand toornst zoals God. Kijk en aan de andere kant: als wij dan verontwaardigd worden, dan is dat snel onzuiver. Dan worden we kwaad op degene die de laatste druppel doet. Degenen die bijna alles deden konden we nog net verdragen en als het liefste kind van de klas zijn vinger beweegt, krijgt die de volle laag. Maar bij God is het zuiver. Terecht. Daarom gebruiken wij het woord toorn. Boos of kwaad klinkt zo gauw menselijk, onzuiver. Toorn geeft aan: God heeft lief, daarom toornst Hij, altijd zuiver en heilig.

Gods toorn. Denk eens na: niemand is goed en heeft lief zoals God, niemand toornst zoals God. Zo heilig, zo heftig, zo vurig. Toorn van de heilige, eeuwige, almachtige God. Toorn tegen de kleine, nietige, zondige mens. Gods toorn tegen mij. Van het uur van mijn ontvangenis af. God toornst schrikkelijk tegen de aangeboren en werkelijke zonden: Vervloekt is ieder die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen. Gods toorn. Dat zegt iets over Zijn innerlijk, Zijn houding. Het gaat nu nog niet over straf. Maar over toorn. Hij wendt Zich af, in toorn. Denk aan je vader, je moeder. Ze zijn terecht kwaad op je. En je roept, maar ze zeggen niks terug. Je vraagt iets, maar ze doen alsof ze je niet horen, je loopt naar ze toe en wil op schoot, maar ze maken duidelijk: nee! God is toornig. Je roept, maar Hij antwoordt niet, je vraagt iets, maar Hij doet alsof Hij niet hoort, je verlangt bij hem te zijn, maar Hij weert af. Toorn is een onweerswolk. Donker, loodzwaar, dreigend. Elk moment kan er een flits en inslag uit komen.

Gemeente, dat zegt God ons. De vraag is niet: voel je dat, ervaar je dat? Want ik voel dat van nature niet. Ik kan me kiplekker voelen. En zolang ik niet ziek ben, niet werkloos, niet alleen, niet in narigheid, voel ik me gelukkig. Geen vuiltje aan de lucht. En ik voel niks en zie niks van de donkere onweerswolken boven in de lucht. Die naderbij komen. Ik leef en speel vrolijk door terwijl de lucht donkerder en donkerder wordt. Maar God zegt het: Ik ben vertoornd door jou, door u. De wet: Vervloekt ben je. Mijn innerlijk is vol van toorn over je. Misnoegen, afwijzing. Wacht niet totdat je dat voelt, maar geloof het omdat God het zegt! Wie God kent die gaat ervoor vrezen. Die vreest niets zozeer als Gods toorn. Kent u God? Dan vreest u Zijn toorn meer dan iets anders.

Weet u in Wie je ziet wat Gods toorn is en doet? Wat Zijn vervloeking inhoudt? Zie dan Jezus in Gethsemane. Toen begon Hij droevig en zeer beangst te worden. Toen kroop Hij over de grond en werd Zijn zweet tot bloed. En riep Hij in de vloek: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten. O, als God toornst. En Jezus ving dat op. Zijn ziel had daar antenne voor. En beefde en kermde en schreeuwde.

Dat is voor het geloof de kern en het ergste. Psalm 6. Straf mij niet in Uw toorn. Ziekte, leed, narigheid is erg, maar als het in Uw toorn

zou zijn is het ergste. De verberging van Gods Aangezicht is bitterder dan de dood. Stel je voor: roepen, kermen, maar geen antwoord, geen vriend'lijk oog, geen ontfermen. Misschien ben ik gezond en fit, en lek gezin en vrienden, maar..... Gods toorn. Dat is het ergste. Dat knijpt mijn keel en ziel dicht. Als ik niet nabij U zou mogen zijn en kunnen komen. En je ziel wordt gevoelig voor Gods toorn. Vangt de stralen van Gods toornig Aangezicht op. Fijngevoelig en teer. En kermt eronder. Hoe dieper in geloof, hoe verschrikkelijker je dat vindt en ervaart. En daarom: neem mijn zonden weg. Die wekken Uw toorn op. O mijn zonden, laat ze niet onverzoend blijven, neem ze weg in Jezus' bloed. Kent u dat? Als een klein kind. Vader of moeder kijkt boos naar haar en het huilt ineens. Worden als een kind.

En je bidt voor je kindje. Ongeboren al: HEERE, gedenk Uw verbond. Laat Uw verbond zegenrijk werken voor ons kindje in zonden ontvangen en geboren. En wat een zegen dat Uw verbond er is. Dan al!

En je denkt aan al die mensen die leven onder Gods toorn. O Heere, bereik ze met het Evangelie. O Heere, wat kan ik doen, hoe wilt U mij gebruiken om hen tot genade te laten komen?

Een leven lang leren. Steeds dieper en grondiger. Anders vervaagt het.

En eens kwam dat voor het eerst je leven binnen. Ik ben een kind des toorns. God toornt op mij. Mijn zonden vertoornen God. Zo zegt Hij dat en zo is dat. En daar kan ik niet meer mee leven, daar kan ik het niet onder uithouden. Als het zo verder gaat. Steeds erger, tot in eeuwigheid, met een vertoornd God, en je wordt droevig en beangst. Zo beangst, dat je gaat roepen, gaat schreeuwen, verlos mij! Eens voor het eerst. En daar....daar kruist Jezus je pad. Daar is Hij, droevig en zeer beangst. En Hij zegt tegen je: Ik ga verder, Ik ga dit pad verder af, tot het einde toe, jij mag terug, u mag terug. Terug naar God, naar Zijn vriend'lijk Aangezicht en gunstrijk oog.

O, wat is Jezus goed! O, dat Hij dat wilde doen en gedaan heeft. Hij is mijn Liefste, mijn Borg en Middelaar. Nu mag ik Gods verzoend aangezicht aanschouwen. Heerlijker is er niet. Wat ben ik dankbaar: dat ik daarvan verlost ben. Voor eeuwig verlost ben. Door Hem. En je krijgt berouw. En wat is dat? Berouw, leedwezen, verdriet dat je God met je zonden hebt vertoornd. We zagen de lijn: Gods toorn maakt je kermend en smekend. Zo bitter voor mij. Maar deze lijn voegt er zich doorheen: Heere, zo bitter voor u. Opnieuw tergde, tartte ik U. U hebt dat niet verdiend. Ik vertoornde ik U. Dat maakt mij zo verdrietig.

Als je dat toch nooit ervaart. God toornt op je, maar je bent blind en dood en heeft er niet voor. Je leeft rustig door zonder ooit aan Gods

toorn te denken, voor te beven. Nietsvermoedend leef je door, totdat, totdat je voor Gods rechterstoel staat en dan, dan begin je droevig en zeer beangst te worden. Maar dan zonder eind en zonder uitkomst. Eeuwige beklemmende angst onder de toorn van God. Eeuwige afwijzing en afgrijzing. Heden zo gij Zijn stem hoort: Gods toorn is op ons. Val Hem te voet: Heere, leer me dat zien, leer me dat serieus nemen.

2 Gods straf

Deze toorn van God uit zich ook in straf. Wat die straf is? laten we dat aan God overlaten! Dat maakt Hij uit. De misdadiger kan niet de rechter zijn. Dat je je eigen straf mag uitmaken. Dat zou de omgekeerde wereld zijn. Dat bepaalt God. En: ik ben zo verblind, zo ongevoelig, ik voel dat niet aan zoals het is. Ik denk te klein over mijn zonde en over Gods toorn, dus ik kan niet peilen hoe erg dat is. En God zegt dat Hij zo toornt over de zonden dat Hij die met tijdelijke en eeuwige straffen straffen zal. Dat verdienen ze. Dat verdien ik. Onthouden echter: dat maakt Gods bekend omdat Hij wil behouden. Omdat Hij daarvan wil redden. Ook als ons hart opspeelt in boosheid en bitterheid. Dan zegt hij: kom tot Christus. Hij neemt zulke harten aan en geeft een nieuw hart.

Tijdelijke straffen. Dan denken we al gauw aan rampen, ziekte, ongelukken. Dat kan. In het boek Openbaringen zijn de schalen van rampen die over de aarde worden uitgestort plagen van Gods toorn.

Maar dat is niet altijd zo. Niet elke ramp of tegenslag is uiting van toorn, straf. Het kan ook kastijding zijn. Voor de gelovigen is het dat ook: kastijding om op te voeden. En altijd zit er nog een roepstem in: bekeert u. En het is altijd nog gematigd, want Gods volle straf komen we straks pas op. Als je dat beseft, dat wij straffen verdiend hebben, dan zeg je meer en meer: wat straft God vaak niet! Wat ontvangen we veel goeds. En vaak zo lange tijd. Wat een wonder dat er dagen zijn met zoveel mooie dingen die je fijn mag vinden.

Tijdelijke straffen. Denk dan ook aan wat Romeinen 1 zegt: verharding, overgeven aan zonden en ongevoeligheid. God trekt Zich terug met Zijn invloed. En je gaat van de ene zonde in de andere zonder er last van te hebben. Je geweten zwijgt steeds meer. Je denkt steeds minder aan eeuwigheid en rechterstoel. Je zondigt steeds makkelijker en hebt er steeds minder last van. Dat is erg! Dat is dé schrik van het geloof. O HEERE, laat mij niet los, geef mij niet over. En weer leer je hoe langer hoe meer: o wat een wonder dat God dat vaak niet doet. Dat Hij me niet overgeeft en loslaat, maar me terugtrekt en mijn geweten laat spreken en mij terug doet keren en terughaal. Dat ik in de zonde stroom

spring die als een rivier verder stroomt, en Hij haalt me eruit! Wat een wonder van Zijn goedheid. Nog steeds niet overgelaten aan mijzelf.

En eeuwige straffen. De Bijbel is duidelijk. De hel. De straf die overeenkomt met de ergte van de zonde en de hoogte van Gods majesteit. Poel brandend van vuur en sulfere, wening en knersing der tanden, Godverlatenheid, buitenste duisternis, tweede dood.

Wat moet ik doen om zalig te worden? Hoort God dat dan? Is dat niet erg op jezelf gericht? Alleen om zelf niet verloren te gaan? Zou je niet Gods eer moeten zoeken? Dat komt wel. Maar God begint vaak met de nood op je ziel te leggen, de schreeuw om redding. Om behoud van je ziel. Vluchten tot Jezus. Denk aan de stokbewaarder van Filippi. Om een mens tot Jezus te krijgen. En in Jezus zorgt Hij voor al het andere. Maar het is waar wat Martin Lloyd Jones zegt: een zondaar kiest niet Jezus, een mens vlucht tot Jezus. Vluchten tot Jezus, weet u daarvan?

En je leert een leven lang: wat moet zonde erg zijn. Want hoe erger de zonde hoe zwaarder de straf. Hoe hoger de persoon tegen wie je zondigt hoe zwaarder straf. Als de eeuwige straf over één zonde terecht is, wat moet zonde dan erg zijn, wat moet God dan hoog en verheven zijn. Zou dat geen levenslange les zijn? Hoe erg moet de zonde wel niet zijn dat één zonde de eeuwige straf waardig is? Hoe majesteitelijk is God niet, als één zonde tegen Hem de eeuwige straf waardig maakt. Wat moet zonde erg zijn en God majesteitelijk verheven. Dat weet ik nog niet half. Dat besef ik nog niet voor een honderdste. Daar blijf ik een leven lang leerling in: hoe erg de zonde is, hoe heilig God is.

Maar, is God dan niet barmhartig? God is toch liefde? En dan zulke straffen? Tijdelijk, en eeuwig zelfs! Maar wat is dan barmhartig? Is het barmhartig, liefdevol als een rechter tegen een misdadiger, moordenaar en serieverkrachter zegt: och ja, ik ben barmhartig, ik laat je maar gaan, ik straf je niet? Is dat barmhartig? Nee! Dat is niet barmhartig naar de slachtoffers toe, dat is niet barmhartig naar de maatschappij toe. God is liefde! Liefde tot het recht, tot Zijn schepping, tot Zijn drie-eenheid. Daarom zal Hij straffen en orde op zaken stellen. Dat duurt soms lang, heel lang, maar Hij zal recht doen!

En wat is dan liefde? Wat kost meer? Tegen zo'n misdadiger zeggen: och, ik laat je gaan, ik leg geen straf op. Of: zeggen: ik roep mijn zoon, en die zal de straf dragen en dan mag jij gaan. Wat is groter bewijs van liefde? Dat laatste. Dat eerste is slap, karakterloos, maar dat laatste is echte liefde. U hoort het al: hier rijst de liefde Gods op. Onze zonden verdienen de eeuwige straf. Maar God heeft Zijn Zoon gegeven en gezonden om deze straf te dragen. De toorn Gods tegen de zonde is zo

groot dat Hij die eer Hij die ongestraft liet blijven aan Zijn Eigen Zoon gestraft heeft. Zo lief heeft Hij zondaren. Zo vol liefde is God. En het is Hij of ik. Of Hij draagt mijn straf, of ik moet die zelf dragen. Hij zegt: laat Mij die dragen.....

En hoe langer hoe meer leert het geloof en beleeft het geloof: o Heere Jezus, dit droeg U voor mij. Dít wilde U dragen en ondergaan. O Mijn Heiland, mijn Zaligmaker, mijn Alles! En wat ben ik dankbaar: dit had en heb ik verdiend. Dat U me hiervan hebt verlost. Dat is hieraan ontkomen ben, gered ben. Ik ben niet waar ik verdien te zijn, ja ik kom nooit waar ik verdiend heb te zijn. En toen ik onbekeerd was, spaarde U me en liet U met in leven. Dan laait de liefde en dankbaarheid hoog op. En die zakt weer in als je je zonde en strafwaardigheid vergeet en verkleint, dan dooft de liefde, dan dooft de dankbaarheid.

En wie Jezus veracht, wie aan Jezus voorbijloopt, Hem veracht, die zondigt tegen Gods hoogste goedheid. En die zal in de voorste hel terechtkomen. Eén seconde in de hel doet alle levensplezier teniet. Na 1 seconde in de hel heb je spijt, spijt, spijt. Dat je Jezus hebt veracht en het leven in en met Hem hebt versmaad.

Wat is God lankmoedig! Als de mensheid dit verdiend heeft, wat is God lankmoedig, Dat wij leven mogen. Nog steeds. We verdienen de eeuwige straf, maar krijgen hem nog steeds niet. Wat een wonder: nog draagt God mij, nóg nodigt Hij mij, waarschuwt Hij mij. Wij leven op een ijsplaat boven de hel. Boven de plaats waar Gods toorn ten volle woedt in eeuwigheid. En elk moment kan een mens op een zwakke plek trappen en door de ijsvloer heenzakken. Elke stap kan de laatste zijn. Boven ons de onweersbui, onder ons de hel, en op een ijsvloer die elk moment een zwakke plek kan hebben. Zo leven mensen van nature. En de HEERE zegt dat omdat Hij geen lust heeft in onze dood en verderf. Hij laat roepen: Laat je redden. Laat je met God verzoenen. Gevaar. Onder de vloek gaat Zijn liefde tot ons uit. En wat leer je bewogenheid voor je naaste. Als je dit gelooft, wat verschrikkelijk dat mensen leven zonder God en Christus. Wat is evangelisatie en zending belangrijk en nodig. Wat mag dat geld, tijd kosten. Om mensen op die ijsvloer te roepen. Te bereiken. Dan moet dat ook wel het hart zijn en de intentie van zending en evangelisatie werk.

Het is zo vreselijk als een mens nietsvermoedend blijft doorlopen en doorleven. Totdat die vloek neerdaalt en je door het ijs heendrukt en je wegzinkt in de eeuwige rampzaligheid. En dat kan een kwestie zijn van enkele seconden of uren. Verschrikkelijk als je doof blijft voor Gods stem, blind voor je toestand. Terwijl wij lopen op die ijsplaat, de vloek boven ons, de hel benden ons roept God. Omdat Hij ons redden wil. Nooit tot je doorgedrongen? Dan weent Jezus over je: Hij ziet Jeruzalem

zich rijp maken voor het oordeel: och dat je toch bekende wat tot je vrede dient. Dan zijn Gods knechten bewogen over je, je ouders hoop ik ook, en zelf stoïcijns blijven doorleven.....? Totdat het doordringt en een mens roept: o God wat moet ik doen om zalig te worden? De schreeuw, de vraag naar zaligheid, redding. Nooit in u opgekomen?

Amen